

linszky és Ady egzisztencialitása között; N. N. Á. hogyan más-történelemnézés; Jékely emígy, J. A. amúgy tér el a maga historikum-elemeivel; Szép Ernő vált a leglecsupasztottabb egzisztencialitás-kifejezővé.

De a *tematizáltat* megúszni nehéz. Ahol azonban ez cifra szolga marad (bocsánat), jogaiba jut a LÉNYEGIBB. (Ism.: az egzisztencialitás reményteljesen éled!)

Magam a *Macabre*-nál Aranyék (Vajda és századvégiek, akkorról), az *Hommage*-zal Ady tanítványa voltam. A *Madárzsoké* kifogástalan-féle tematizmusa: köztes érzület. Végre a *Paper Star* hozza (az idők kezelődésével) a szabadulás ígéleténél többet (idők és motívumok, pl. a *zöld* a vers elején és végén, mint áttételező, tárgyon túlmutató, is), és a *Húzott felhők, három ló* alkalmasint valami eredményre jut, kb. a legtöbbre, ami szerény erőmből telhetett. (Ne tévesszen meg minket itt a pár téma; szolgálnak; az idő-tér „szeszély-látszat” már közelebb jár az egzisztencialitás megmutatásához.) És persze végig nem szóltunk Weöres Sándor-ról.

MELOCCO MIKLÓS: ADY ENDRE, 1977 (Pécs) *Bócsi Krisztián* fényképe